

IN DIT NUMMER:

Bijdrage van:

Astrid Kleuskens

Jan Paantjens

Frank Rockx

Antoon Koevoets

Roeland van Woerkom

Kees Groen

Ad van Teterng

Interessante info

- Toekomst van onze sameneleving
- Onze reis naar Tanzania III
- Omgang overheid met burgers
- Structuurvisie
- Bustuurskracht
- Kleine scholen in West Brabant
- Rijnlands denken
- Waar bemoeien we ons mee
- Een klein gebaar

Redactie Nieuwsbrief

Kees Groen

Tel: 0165-508172

Frank Rockx

Tel: 0165-504872

Marja Koevoets

Tel: 0165-511394

E-mail:
marja.koevoets@ziggo.nl

VAN DE VOORZITTER

Het einde van het jaar nadert en voor het CDA Halderberge is het een pittig jaar geweest, vooral op politiek vlak. De verschillende onderwerpen hebben in de Nieuwsbrief al volop de aandacht gehad, dus die zal ik hier niet nogmaals herhalen.

Zo terugkijkend op 2013 denk ik dat we met een stevige vaste kern kunnen werken, natuurlijk met Jan, Frank, Ad, Roeland en Corina in de vuurlinie. Hoewel we met een vrij grote groep meedenken, zijn zij het die het in de praktijk waar moeten maken en het CDA-geluid naar buiten brengen. En met succes naar mijn idee.

Op bestuurlijk vlak heeft er nogal wat vernieuwing plaatsgevonden, met dit jaar naast Gied van Lier, Kees Rommens and Astrid Kleuskens, de nieuwelingen Peter de Jong, Harry van Mechelen en mezelf. In deze tijd, waarin veel verenigingen moeite hebben om bestuur en ondersteuning bij elkaar te krijgen is het uitzonderlijk dat we binnen het CDA Halderberge dit wel voor elkaar krijgen.

Zoals bij de meesten wel bekend is, heb ik na het aangaan van de landelijke samenwerking van het CDA met de PVV een stapje terug gedaan op bestuurlijk vlak binnen het CDA. Op dat moment was het voor mij even einde als lid van de besturen van CDA Brabant, de CDA regio Markiezaat en CDA Halderberge. Het CDA was voor mij een grens gepasseerd, die niet gepasseerd had mogen worden. In deze vond ik dat ik een duidelijk signaal moest afgeven. Ik ben wel al die tijd lid gebleven van het CDA.

Gelukkig bleven de contacten met de lokale CDA-ers goed. Begin dit jaar werd ik door Astrid benaderd om voorzitter te worden van het lokale bestuur van het CDA. Ik ben blij dat ik daar "ja" op gezegd heb. Hoewel de onderlinge discussies bij tijd en wijle vrij heftig kunnen zijn, is het respect voor elkaar duidelijk en er wordt onderling ook veel plezier beleefd. Daarnaast zag ik ook een andere "uittreder" terugkomen: Arjaan Jansen is ook weer lid, hoewel hij nooit echt weg is geweest. Met de Lions quiz was hij vrijwel steeds van de partij als onderdeel van het CDA-team.

Wat me ook opviel het afgelopen jaar was de saamhorigheid, ook als we binnen de vereniging met bijv. sterfgevallen of ander slecht nieuws werden geconfronteerd. Daarmee maak je een groep ook sterk. Tenslotte hebben we een aantal stevige stappen gezet op het pad naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2014. Het programma staat, de lijst is opgesteld. De aanloop naar het opstellen van de lijst was een uitdaging. Met aller-eerst de luxe positie van een serieus aantal prima gegadigden en daarnaast de druk om op tijd het bestuur van een advies te voorzien hebben Ankie Kannekens, Peter van Boxel en ikzelf een advies voorgelegd, dat zowel door het bestuur als later door de Algemene Ledenvergadering onveranderd werd overgenomen. We realiseerden ons dat de voordracht ook tot teleurstelling zou kunnen leiden. Maar ook daar is op een goede manier mee omgegaan.

Al met al was 2013 voor uw voorzitter een CDA Halderberge-jaar om met genoeg op terug te kijken en tegelijk het vertrouwen uit te putten voor de komende jaren.

Ik wens jullie mede namens Letitia en Hein allemaal Gezegende Kerstdagen en een heel Voorspoedig Nieuwjaar.

Toekomst van onze samenleving

Er zijn in het CDA meerdere prominenten, voor wie ik net wat meer respect en ontzag heb. In het verleden heb ik de naam van Doekle Terpstra al eens laten vallen. Deze keer wil ik u wat meer vertellen over oud-bankier Herman Wijffels. In zijn CDA -hoogtijdagen was hij tijdenlang kandidaat-premier in een volgend kabinet. Het kwam er nooit van. De oud-Rabo topman genoot (en geniet) veel aanzien binnen en buiten de politiek. Hij was voorzitter van meerdere commissies, die onderzoek deden naar tal van onderwerpen. Hij is nog altijd een veel gevraagde spreker op TV en houdt vaak spreekbeurten in het land. Tegenwoordig houdt hij zich vooral bezig met de toekomst van onze samenleving. Is daar dan zoveel spannends over te melden? Ik vind van wel. Volgens Wijffels stellige overtuiging staan wij aan het begin van een nieuwe maatschappij met nieuwe intermenselijke structuren. Mensen zullen elkaar meer gaan opzoeken en elkaar helpen. Wijffels, voorvechter van duurzaamheid en 'werelddenker' is er duidelijk over. "Je ziet het overal om je heen. Mensen bedenken nieuwe vormen van werken. Vanuit hun eigen individualiteit gaan ze andere mensen opzoeken om zelf dingen te regelen. Zo gaan mensen voor hun eigen energie zorgen. In bijvoorbeeld Duitsland is een groot deel van de energievoorziening al in handen van burgers. Zo is ook de opkomst van de circulatie-economie, waarbij grondstoffen meerdere keren gebruikt worden. Ook in de zorgsector zie je het. Mensen, die zelf een pakket samenstellen van zelfzorg, onderlinge zorg en professionele begeleiding. Dat is de toekomst!" Ik kan nog tal van andere recente ontwikkelingen aandragen. Wat dacht u van de nieuwe arbeidswet, waarvan momenteel vooral zzp-ers en mensen met een

tijdelijk contract de dupe zijn? Of de transities in het sociale domein zoals die van Jeugdzorg, AWBZ en de Participatiewet, waarbij meer dan nu en in het verleden een beroep zal worden gedaan op eigen sociale netwerken. Het is voor mij zonneklaar, dat onze samenleving er binnen nu en 10 jaar heel anders uit zal zien. Terug naar Herman Wijffels. Hij was onlangs te gast in Oudenbosch, waar hij een Rabobijeenkomst met zijn aanwezigheid opluisterde. Tijdens die bijeenkomst werden drie projecten gepresenteerd, die meehelpen de vergrijzing in West-Brabant goed leefbaar te houden. Huisvesting in de toekomst (Wonen met Gemak), werkgelegenheid voor ouderen (Arbeidsmobiliteit 55+) en energie (Energiek Moerdijk). De genoemde projecten passen goed in de denkwijze van Herman Wijffels. "Vitaliteit is daarbij van essentieel belang. Die nieuwe samenleving moet wel mede gemaakt worden door die steeds groter wordende groep ouderen. Die blijven steeds langer actief en staan in tegenstelling tot vroeger veel langer midden in het leven. Daarom zijn zij een groep, die juist in de toekomst het verschil kan maken." Dit lijkt me een mooie opdracht voor de oudere generatie, waartoe ik binnenkort ook ga behoren. Ik weet eerlijk gezegd niet, wat ik daarvan moet of mag verwachten. Ik ben er wel sceptisch over, maar een afwachtende houding is niet aan mij besteed. Daarom probeer ik me zo goed mogelijk op de hoogte te houden van de ontwikkelingen en die met een open houding tegemoet te treden. Rest mij nog u fijne Kerstdagen en een gelukkig 2014 te wensen.

Frank Rockx

Enthousiaste rechtenstudenten pakken hondenpoep-probleem aan!

Graag zouden wij ons willen voorstellen als projectgroep 'Team JHS'.

Onze projectgroep bestaat uit Ahlam Azdad (22), Mohamed Karim (23) en Tamanna Wahdat (23). Wij zijn twee-dejaars rechtenstudenten aan de Juridische Hogeschool Avans-Fontys te Tilburg. Tijdens onze studie hebben wij een bescheiden start gemaakt met het ontleden van juridische vraagstukken en het opstellen van zakelijke en juridische adviezen. Wij hebben de afgelopen twee jaar veel kennis opgedaan in verschillende rechtsgebieden waaronder het bestuursrecht, strafrecht, vermogensrecht en internationaal recht. De kennis die wij hebben opgedaan hebben wij in diverse projecten toegepast. Deze projecten hebben wij in samenwerking met verschillende organisaties uitgevoerd.

We zitten momenteel in onze laatste periode. Deze staat in het teken van het bestuursrecht. Onze studie stelt ons in de gelegenheid een onderzoek te verrichten naar bestuursrechtelijke vraagstukken binnen een gemeente in Nederland. Ieder uit de groep heeft zijn of haar eigen gemeente benaderd. Vervolgens zijn wij in contact gekomen met de raadsleden Ad van Tetering en Roeland Woerkom van de gemeente Halderberge. Tijdens een gesprek hebben zij ons een bestuursrechtelijke opdracht

gegeven. Zij hebben ons het hondenpoepprobleem in het centrum van Oudenbosch voorgelegd. Wij zijn hiermee aan de slag gegaan. Wij leveren woensdag 18 december 2013 een onderzoeksrapport in, waarin wij aan de gemeenteraad van Halderberge een advies uitbrengen over de meest geschikte juridische manier om de overlast veroorzaakt door hondenpoep in de gemeente Halderberge zo effectief en efficiënt mogelijk te handhaven.

Wij hopen dit onderzoek tot een succes te maken.

Ahlam Azdad
Tamanna Wahdat
Mohamed Karim.

Naschrift redactie: houd de komende tijd de berichtgeving in de pers omtrent dit onderwerp goed in de gaten!

Van de redactie

In deze laatste nieuwsbrief van het jaar 2013 zijn er toch weer lezenswaardige artikelen geschreven door onze vaste scribenten. Onze fractievoorzitter kijkt eens naar de toekomst van de samenleving door de ogen van Herman Wijffels. Onze oud-voorzitter Wim raakt niet uitverteld over zijn reis naar het Afrikaanse Tanzania. Dit keer leest u over zijn uitstapje naar het exotische Zanzibar. Onze huidige voorzitter daarentegen maakt zich in zijn bijdrage nog steeds behoorlijk kwaad over de in zijn ogen kwalijke omgang met haar burgers vanuit de provincie. Lees en hui- ver. Mogen wij uw speciale aandacht voor de bijdrage van onze wethouder, want hij heeft een indrukwekkende variant op de bewering "het zijn de kleine dingen, die het doen"!

Fractielid Ad van Tetering laat zijn licht schijnen over de verordening ruimte en de herziene structuurvisie. Samen met Frank heeft hij een CDA standpunt over gemeentelijke samenwerking uitgewerkt en opgeschreven. Dit artikel stond enkele weken geleden al in de Halderbergse Bode.

Een grote ergernis van de burgers is de hondenpoepoverlast. Op verzoek van Ad hebben enkele enthousiaste studenten om in een studie dit hardnekkige probleem nader te onderzoeken. Een week voor de is het onderzoek gereed. In een volgende nieuwsbrief zullen wij er nader op terugkomen. Anthony Crowbars betoogt in zijn stuk dat kleine scholen in kleine kernen van onschatbare waarden zijn. Astrid en Ad gingen onlangs naar een bijeenkomst over het Rijnlands denken. Inleider Hein Pieper hield een boeiend betoog waar Astrid verder op in gaat. Roeland laat zijn licht schijnen over de scheidslijn tussen de gemeenten en ondernemers. Het lijkt wel dansen op het slappe koord.

Rest ons nog u een fijn kerstfeest en een prettige jaarwisseling te wensen. Tot in jaargang nr. 18!

De redactie.

FRACTIE EN BESTUUR WENSEN U PRETTIGE KERSTDAGEN EN EEN VOORSPOEDIG EN GEZOND 2014

De bijdragen in deze nieuwsbrief zijn geschreven op persoonlijke titel van de respectievelijke auteurs. Hoewel de redactie de bijdragen beoordeelt op relevantie voor de nieuwsbrief neemt zij noch het CDA-Halderberge de verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bijdragen.

Onze reis naar Tanzania 3

Na een dag of tien bij onze zoon geweest te zijn wilden wij ons verblijf in Tanzania onderbreken met een vakantie op het eiland Zanzibar. Ook leuk voor Mathé en zijn vrouw Carla, waar wij bij logeerden.

Op een mooie maandagmorgen bracht Mathé ons dus naar het vliegveldje van Moshi, de helft kleiner dan Seppe. Na een uurtje gewacht te hebben, want dat hoort zo bij vliegzeuren, zagen wij hem aankomen. Een eenmotorig

Hier begon onze vlucht naar Zanzibar van uit Moshi

vliegtuigje, wat in het museum van Seppe niet zou misstaan.

De reizigers, we waren met ons vieren (er was nog een man en een vrouw bij), konden nog niet instappen, want de piloot had een raar geluid aan de motor gehoord. Dus de motorkap open, zoals bij een tractor, en hijzelf met een bos sleutels aan de gang. Na een half uurtje was het euvel verholpen, maar eerst moest er nog even een proefvluchtje worden gemaakt. Het viel mee, hij landde weer en wij konden instappen.

Buiten de piloot waren nog 12 zitplaatsen, maar we waren slechts met vier passagiers. Het was echt een beleving. Vliegen was voor ons niet nieuw, maar dit was heel anders. De piloot en de passagiers zaten in één ruimte. De piloot was een goeie prater en verteller. Hij vertelde ons over alle bezienswaardigheden waar we langs kwamen. Als we het niet goed konden zien, dan ging hij even naar links of naar rechts hangen, zodat we het niet zouden missen. De hele reis zou twee uur duren, maar aan de kust moest het stel, dat bij ons zat er uit en zouden twee andere mensen instappen. Op een gegeven moment begonnen we te dalen, maar een vliegveld was nergens te bekennen. Alleen een grasveldje met twee karrensporen, maar het lukte de piloot toch goed om hem er neer te zetten.

Zonder kleerscheuren streken we neer op het vliegveld van Stonetown op Zanzibar. Iemand van het hotel zou ons afhalen, maar hoe zag die persoon eruit? Tientallen mannen spraken ons aan, dat zij het waren, die we zochten. Toch even goed rondkijken. Toen zagen we een auto staan met

het embleem van ons hotel. Even later waren we op onze plaats van bestemming.

Een mooi hotel met alles er op en er aan, zoals we in het Nederland kennen. Vlak aan zee, met een mooi zwembad erbij. Waarom er niet in de zee gezwommen wordt werd ons duidelijk, toen we een strandwandeling gemaakt hadden. Het water had geen frisse kleur.

's Avonds eerst lekker eten, want dat kun je heel goed in heel Tanzania en voor weinig geld. Onze kamer was uitstekend, met een prachtige badkamer en slaapkamer, waarvan het bed met bloemen versierd was. Dat werd iedere dag gedaan met steeds een ander patroon.

Natuurlijk gingen we de andere dag de stad in, maar niet te voet naar het centrum. Het hotel bracht er ons gratis heen en terug. Het was maar vijfhonderd meter, maar wel veiliger.

In tegenstelling van het vaste land waren de mensen hier niet vriendelijk, maar nors en somber. Natuurlijk respecteerden ze de toeristen wel, wegens de centen, maar niet van harte. Van alle kanten kwamen mannen toegesnel om ons als gids een rondleiding te geven door de stad. Wij gingen daar niet op in, want we moesten eerst betalen. Dat vertrouwden we niet, maar eentje bleef steeds aan ons kleven. Hij vertelde ongevraagd over alles waar we langs liepen.

Stonetown is een zeer oude stad met smalle straatjes. Overal veel, heel veel mensen op straat. Het strand was mooi met hagelwit zand, maar geen mens te zien. Veel toeristen waren er echter niet, maar het was ook niet in het seizoen. De gids bracht ons naar de overdekte markt, waar alle soorten groenten en vlees uitgestald lagen met honderden vliegen er op. Daar wilden we wel weg! Een museum binnengelopen, de kathedraal aan de buitenkant gezien, want de deur was en bleef dicht. Een pilsje gedronken in het 'Slavenhuis', waar je een mooi uitzicht had over de zee. In de tijd van de slavenhandel zaten daar de handelaren uit te kijken, wanneer er weer een schip met slaven aankwam, want dat was handel en viel er dus flink geld te verdienen.

Bij het zien van het slavenmonument krijg je als Nederlander wel een schuldgevoel, wetende dat de Nederlanders hier veel slaven verhandeld hebben en naar het toenmalig Nederlands Indië vervoerd hebben. Veel grote gebouwen van de VOC verwijzen daar ook naar.

Onze gids was een goede verteller, niet altijd goed verstaanbaar, maar dat kan ook wel aan ons gelegen hebben.

Op het zwembad van het hotel hebben we een paar dagen genoten van de zon en het water. Ook hebben we een lange strandwandeling gemaakt en schelpen verzameld. Vanuit het hotel hebben we een uitstapje gemaakt naar een van de vele kleine eilandjes in de buurt. De eilandjes werden vroeger gebruikt om de slaven op te bergen, nadat ze uit de bossen van het vaste land gevangen waren. Dat gebeurde door hun eigen zwarte soortgenoten.

Van het eiland konden ze niet af, want zwemmen konden ze niet.

De boottocht werd een uur uitgesteld, want het was te mistig. Er was geen eiland te bekennen op zee. Wij begrepen maar niet, waarom wij niet meer mensen zagen. Dat

Dit monument doet ons herinneren aan de slavenhandel

2012/03/19

werd snel anders toen er een grote groep Italianen, meest vrouwen, het strand op kwamen rennen. Het waren maar kleine bootjes. Ieder bootje kon ongeveer dertig mensen herbergen. Aan het gekwebbel te horen leken het er wel meer dan honderd. Het weer was opgeklaard, de zee rustig. We dachten aan de bootvluchtelingen bij Lampedusa, die dan met veel meer mensen in zo'n bootje in een woest golvende Middellandse zee over moeten steken.

Het eerste eilandje, was het "Turtleseiland". Er werden schildpadden gekweekt. Uit het ei zijn ze tien cm lang, uitgroeid wel twee meter en worden wel honderd jaar oud. We waren de enigen die geen Italiaans spraken, dus we hadden een privé gids, die ons met alles en nog wat hielp. Op dit eiland was ook een verkoopplaats van slaven te zien en cellen waar ze met kettingen aan de vloer vastgeketend hebben gezeten. Op de binnenplaats stenen palen waar ze aan vast gebonden werden, zodat de kooplieden ze goed konden taxeren.

Het volgende eiland, het was eigenlijk een zandbank, was veel vrolijker. Men had er tenten gebouwd om uit de zon te kunnen zitten. Snel gingen de kleren uit om in het mooie frisse water te springen op zoek naar koralen. De leiding had gezorgd voor allerlei lekkere hapjes en een

De kinderen van Amani helpen bij het eten klaar maken

barbecue met volop te eten. Toen de middag om was werd alles afgebroken en in de boten geladen, want bij hoog water komt de zandbank onder water te staan. Veel werk zou je denken, maar er waren zoveel verzorgers aan boord, dat het in een mum van tijd klaar was, aan mensen geen gebrek. Onder weg naar Zanzibar werd er streng gecontroleerd of iedereen wel zedig gekleed was, geen overbodige luxe, want de Italianen nemen het niet zo nauw, maar de islamitische bevolking houdt daar niet van.

Ons uitstapje naar Zanzibar zat er weer op, een vakantie in de vakantie! De terugreis verliep voorspoedig. Op het vliegveldje van Moshi stond Mathé ons al op te wachten. Het was weer even wennen aan de kuilen en bulten in de weg. Vooral de drempels zijn niet zoals bij ons, men legt daar gewoon een vierkante betonbalk over de weg. Dus eerst de voorwielen er tegenaan zetten en dan hup er over, even wachten, dan de achterwielen.

Alvorens mijn verhaal af te sluiten, moet er eerst nog over "Amani" verteld worden. Dat is een stichting die straatkinderen uit de grote steden opvangt, die geen thuis meer hebben. Door aids, drankmisbruik en verschrikkelijke armoede komen kinderen al heel jong op straat terecht. Zij worden dan slachtoffer van misbruik, komen in de prostitutie terecht of in de criminaliteit. Leden van "Amani" sporen deze kinderen op en brengen ze naar het Huis van Amani, een soort kostschool, waar ze kunnen slapen, eten en ook onderwijs krijgen. De kinderen blijven daar niet altijd, soms maar voor enkele maanden. Ondertussen onderzoekt men of er familieleden zijn, die met de begeleiding en financiële steun van de stichting een thuisbasis kunnen zijn voor deze kinderen. Is dat niet mogelijk, dan blijven ze er tot ze op eigen benen kunnen staan. Ze kunnen een vak leren of de middelbare school doorlopen. Vol trots vertelde men ons, dat er al een jongen naar de universiteit ging. Deze stichting krijgt geen subsidie of geld uit de pot ontwikkelingshulp, maar is volledig afhankelijk van giften van donateurs uit de hele wereld.

Als deze nieuwsbrief bij U op de mat valt, loopt het tegen de Kerstdagen.

Een mooie gelegenheid om U allen een Zalig Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar toe te wensen!

Wim Bastiaansen.

De omgang van de overheid met haar burgers, of: hoe raak je als overheid alle geloofwaardigheid kwijt.

Ik kon even niet zo snel een kortere titel verzinnen om één van mijn grootste ergernissen nog eens aan de kaak te stellen.

Aanleiding was de Nieuwsbrief Rondweg Oudenbosch van november 2013. Verluchtigd (of bezwaard?) met het portret van wethouder Suijkerbuijk wordt de Halderbergse burger bijgepraat over de stand van zaken rond de realisatie van de rondweg.

Eén van de onderwerpen in de nieuwsbrief is de grondverwerving. Volgens de nieuwsbrief zijn de meeste gronden die benodigd zijn voor de realisatie van de Rondweg inmiddels aangekocht door de Provincie. Volgens diezelfde nieuwsbrief wordt met de eigenaren waarmee nog geen overeenstemming is bereikt nog steeds onderhandeld. Ondertussen is wel gestart met de onteigeningsprocedure, om er zeker van te zijn dat alle gronden op enig moment in bezit zijn (bij dit laatste neem ik aan dat er bedoeld wordt in bezit van de provincie; in bezit zijn ze namelijk altijd).

Nu wil het geval, dat ikzelf één van de mensen ben die een zienswijze heeft ingediend tegen het onteigeningsbesluit met betrekking tot een deel van mijn perceel aan de Vaartweg, simpelweg omdat er van de hele gang van zaken rond de grondverwerving geen klap deugt. Met name de arrogantie van de overheid is stuitend. Vanaf september 2005 is men bezig met de grondverwerving. Inmiddels ben ik drie wethouders verder, maar van enige poging tot minnelijk overleg heb ik bij geen van de drie wethouders, en trouwens ook niet bij de gedeputeerde, een spoortje kunnen waarnemen.

Inmiddels heeft er een hoorzitting plaatsgevonden op 24 oktober, waarbij twee personen van Rijkswaterstaat, en een hele riedel vertegenwoordigers van gemeente en provincie aanwezig waren. Ik moet zeggen dat de vertegenwoordiger van Rijkswaterstaat goede vragen stelde. Aan de andere kant was ik verbaasd over de onwetendheid en het amateurisme van met name de vertegenwoordigers van de lokale overheid. Op een gegeven moment meende de juriste van de gemeente te moeten melden dat ze juriste is. Met zo'n opmerking verlies je dus alleen maar de discussie! Voor de duidelijkheid: dat heb ik hen ook tijdens de hoorzitting gezegd.

Wat mij het meest steekt is dat de overheid spreekt over onderhandelen, maar dat ze domweg met een eenzijdige aanpak komt. Daarnaast is er met mij al sinds juni 2010 niet meer serieus gesproken. Alle pogingen daarna via Oranjewoud waren niets anders herhalen van stellingen, namelijk dat de overheid 1065 m² grond van me wil hebben en daar alleen het bedrag voor wil betalen dat hun taxateur heeft vastgesteld. Dat er met de taxatie (nota bene zoals afgesproken met de provincie) door mijn taxateur niets wordt gedaan vindt men blijkbaar heel gewoon. Ook na 24 oktober heb ik niets meer vernomen van de overheid.

Het heeft er alle schijn van dat de overheid ervoor kiest om burgers, die niet direct meewerken, uit te roken. Nu lopen ze de kans dat dat niet bij iedereen lukt.

Ik woon inmiddels 13 jaar in Halderberge en ben al 14 jaar in procedures met de overheid gewikkeld. Wat me daaruit is gebleken, is dat de overheid bij verzoeken van burgers met name bezig is te verzinnen, waarom iets niet zou kunnen, met als belangrijkste argument dat men geen precedent wil scheppen. Nee, je zou je eens moeten verantwoorden voor een keuze.

Daarnaast presteert de overheid het om met berichtgeving naar buiten te komen die niet klopt, en onderhandelingen te claimen die echt niet plaatsvinden. De grondverwerving voor de rondweg is nog niet rond en kan nog heel lang duren. Zeker als de overheid op een onfatsoenlijke manier met haar burgers omgaat.

Kortom: als de gemeente Halderberge en de Provincie Noord-Brabant zo met haar burgers blijft omgaan zullen ze steeds minder geloofwaardigheid krijgen bij de burgers en zullen als gevolg daarvan steeds minder burgers zich iets aantrekken van de overheid. Kijk dus ook niet op van lage opkomsten bij verkiezingen!

Kees Groen

Structuurvisie ruimtelijke ontwikkeling Noord-Brabant en Verordening Ruimte 2014

Op dit moment loopt de procedure tot vaststelling van de Verordening Ruimte 2014 en partiële herziening Structuurvisie RO 2010. Voor de provincie Brabant is deze verordening en structuurvisie een belangrijk instrument om de bestemmingsplannen Buitengebied te toetsen. Indien gemeenten afwijken van deze visie heeft de provincie de mogelijkheid om een reactieve aanwijzing in te dienen. Daarmee geven ze aan er het niet mee eens te zijn. Gemeenten dienen vervolgens hun plannen aan te passen. Als daar geen gehoor aan wordt gegeven heeft de provincie de mogelijkheid om een hoger beroep te gaan. De Raad van State is dan aan zet om een uitspraak te doen.

De gemeente Halderberge heeft inmiddels slechte ervaringen met het bestemmingsplan Buitengebied. De uitspraak van de Raad van State is inmiddels duidelijk. Daaruit blijkt dat vele ingediende zienswijzen van burgers niet zijn gehonoreerd. Op het door de gemeenteraad vastgestelde bestemmingsplan is een reactieve aanwijzing ingediend door de provincie.

Een aantal punten zijn door de gemeente aangepast en is overeenstemming bereikt met de provincie. Echter, op andere onderdelen is geen overeenstemming bereikt.

Dat dit een zeer lange procedure is en daarnaast erg kostbaar is, hoeft ik u niet uit te leggen. Ikzelf stoer me het meest aan het feit, dat hierdoor een aantal bedrijven in hun ontwikkeling worden belemmerd.

Met de nieuwe verordening hadden we gehoopt dat er meer bevoegdheden bij de gemeenten zou komen te liggen. Dit blijkt jammer genoeg erg beperkt te zijn. We zien zelfs, dat de eisen op een aantal punten strenger zijn dan het Rijk voorschrijft.

De CDA -Statenfractie heeft er voor gepleit, dat de bemoeienis van de provincie minder moet zijn en dat bedrij-

ven de mogelijkheid moeten hebben om zich verder te ontwikkelen. Niet het aantal (varkens)staarten moet leidend zijn, maar juist de ammoniak-emissie. Daarnaast moeten veebedrijven en glastuinbouwbedrijven verder kunnen groeien.

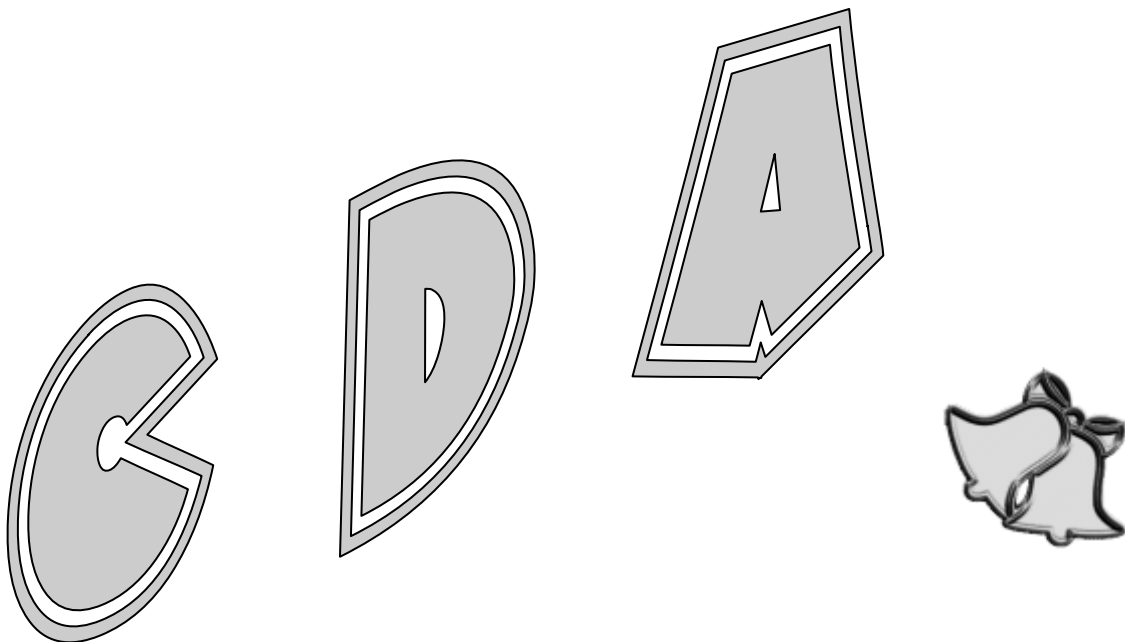
Om verder te kunnen ontwikkelen is een instrument ontwikkeld. De zogenaamde Brabantse Zorgvuldigheidsscore Veehouderij (BZV). Een ingewikkeld systeem, dat door gemeenten nauwelijks te toetsen is en daardoor een systeem wordt, dat vraagt om gerechtelijke procedures. De gemeente Halderberge heeft hierop bezwaar gemaakt. Met name voor de kleiner gemengde bedrijven komen verder ontwikkelingen op slot te zitten. Wel bedrijven, die in onze gemeente veel voorkomen. Deze regeling is met name opgesteld om de problematiek van intensieve veehouderij in Oost-Brabant op te lossen. Deze problematiek komt in West-Brabant niet voor.

Waarom zouden we deze regeling dan voor West-Brabant van toepassing verklaren?

Door de CDA-fractie Halderberge is er bij de gemeente op aangedrongen om een inspraakreactie in te dienen. Deze reactie is tijdig ingediend. We hopen, dat deze reactie tot positieve aanpassingen leidt. Daarnaast hebben we er voor gepleit, dat de West-Brabantse gemeenten gezamenlijk een reactie zouden indienen. Deze reactie heb ik tot op heden niet mogen ontvangen.

Ik ben me er van bewust dat dit schrijven erg technisch is en dat voor vele lezers dit helemaal te begrijpen is. Roept het vragen op, dan kunt u me natuurlijk altijd benaderen. Rest mij u allen Fijne Kerstdagen te wensen.

Ad van Tetering

Een klein gebaar

Deze keer geen bespiegelingen over het afgelopen jaar met een terugblik op alle politieke beslommeringen, daaruit vervolgens lering trekkend en vooruit kijkend naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2014.

Dit keer iets heel anders.

Enige tijd geleden werd er in het gemeentehuis van onze gemeente een symposium georganiseerd door zorginstelling DAT rondom het thema "wijkzuster". Er waren zeer interessante sprekers uitgenodigd, die een goed en prikkelend betoog hielden.

Aan mij was gevraagd om één van de workshops te verzorgen. Dat deed ik in samenwerking met wijkzuster Trude natuurlijk graag. Wij hadden als kapstok hiervoor het eeuwenoude mooie verhaal/ sprookje van de "soepsteen" gekozen. De kern van het verhaal is dat wanneer je met elkaar iets deelt dat je dan meer voor elkaar krijgt.

Maar daar wil ik het hier niet over hebben. Wat mij die dag het meeste geraakt heeft, was de afsluiting door cabaretier/ inspirator Jaap Bressers. Zoals ik het hier op papier zet kan het natuurlijk nooit de impact hebben, die zijn verhaal daar live op mij had. Maar toch even een impressie, want als u ooit nog iemand voor zo'n activiteit moet laten komen, denk dan aan Jaap Bressers!

Zijn optreden begon al bijzonder, omdat hij opkwam in een rolstoel, zijn armen in een spastische houding en onrustig bewegend met zijn hoofd. Dit was toch even iets anders dan iedereen had verwacht. Met een aantal ijzersterke grappen brak hij al snel het ijs en kreeg hij de lachers op zijn hand. Toen hij daarna overschakelde en vertelde hoe hij in de rolstoel terecht was gekomen werd het al snel muisstil. Jaap Bressers was bezig met een mooie carrière als commercieel talent tot hij op vakantie in Portugal in een golf dook. Die duik eindigde op een rots waardoor hij zijn nek brak en acuut verlamd raakte. Hij beschreef hoe hij met zijn hoofd omlaag lag, bijna verdrong, maar op het laatste moment door een andere golf toch op zijn rug werd geworpen en zo aanspoelde op het strand.

Hij belandde in Portugal in het ziekenhuis, was zeker 's nachts volledig in paniek. Zo kwam hij bij de kern van zijn indrukwekkende betoog. 's Nachts riep hij om hulp maar er was te weinig verplegend personeel om daar aandacht aan te besteden. Men liet hem grotendeels aan zijn lot over, hij had geen zin meer om verder te gaan en had de moed al opgegeven. Tot een verpleger Carlos zich het lot van Jaap aantrok. Dat gebeurde niet via dure medicijnen, lange betogen (in het Portugees!) of anderszins. Nee, Jaap kreeg weer moed omdat Carlos 's nachts wel naar hem toe kwam, hem in zijn schouder kneep (waar hij nog wel gevoel had) en hem toefluisterde: "It's gonna be okay!". Een simpel gebaar wat weinig tijd kostte. Carlos instrueerde ook de andere verplegers dat te doen. Zo kreeg Jaap op zijn meest kwetsbare momenten hoop als hij zich hopeloos voelde en moed als hij zich moedeloos voelde. Dat ene simpele gebaar heeft hem er door heen gesleurd toen hij helemaal geen zin meer had. Een klein gebaar maakt soms een wereld van verschil.

Hij vroeg dat de wijkzusters en ook alle andere aanwezigen om dat te blijven of te gaan doen. Wat voor werk je ook doet, denk niet aan de grootse zaken, die je wellicht

niet kunt verwezenlijken. Denk eerder aan de kleine dingen, die je wel voor iemand kunt doen. Die mogelijkheden heeft iedereen, als je er maar oog voor hebt en er werk van wil maken. Een prachtig voorbeeld wat hij gaf ging over een kinderziekenhuis in het Amerikaanse Randall. De ramenwassers moesten daar 3 keer per jaar naar toe om de ramen te wassen. Steeds zagen ze er tegen op vanwege hetgeen ze binnen zagen tijdens hun werk: kinderen, die eigenlijk moeten spelen maar nu doodziek binnen zaten met bleke gezichtjes aan apparaten en/ of infusen. Het werd nog heftiger toen ook één van de kinderen van de baas van het schoonmaakbedrijf in het kinderziekenhuis terecht kwam. Tot één van de medewerkers een kind hoorde zeggen: "You look like Spiderman!" Dat bracht hem op het idee om voortaan verkleed als de superhelden Spiderman, Superman, Flash, Batman en Robin de ramen te gaan lappen. De bedrukte gezichten van de kinderen veranderden in lachende snoetjes. De kinderen kwamen vrolijk met hun infuusstandaard naar het raam gelopen en zwaaiden naar hun "superheroes". Door het enthousiasme van de kinderen werd ook nog de vervelendste werkdag van het jaar voor deze mannen (en de kinderen) de leukste dag, waar ze allemaal naar uit keken. Een relatief klein gebaar maakte van een alledaagse dag een hele bijzondere voor deze kinderen.

U begrijpt, dat ik het hele optreden van Jaap Bressers nu moet samenvatten. Daardoor heeft het op u niet de impact, die het op mij had. Maar ik wil u graag toch dit beeld meegeven voor 2014 als variant op "Het zijn de kleine dingen die het doen" in combinatie met "It takes one man to make a difference". Het zal ons niet lukken om in 2014 grootse zaken te bewerkstelligen. Neem dat voor lief en probeer gewoon in uw eentje met kleine gebaren iets te betekenen voor uw medemens. Laten we allemaal proberen op bepaalde momenten even Carlos te zijn. Als we dat met z'n allen doen ontstaan er vanzelf grootse veranderingen.

Ik wens u een gelukkig, gezond en goed 2014 en hou het vooral klein!

Jan Paantjens

Bestuurskracht

Herindeling of verder samenwerken: er valt wat te kiezen!

Begin dit jaar bracht een provinciale commissie o.l.v. oud-burgemeester Helmi Huybregts van Oosterhout een advies uit over de bestuurskracht van ook de West-Brabantse gemeenten. De opdracht en het uiteindelijke resultaat van deze commissie leek veel weg te hebben van een voor-schot nemen op nieuwe gemeentelijke herindelingen. De gemeente Halderberge kreeg o.a. het verwijt te weinig een eigen gezicht te hebben. De gemeenteraad besloot enkele maanden later daar op in te spelen door een avond te beleggen om er indringender met elkaar over te spreken. De toekomst van een zelfstandig Halderberge staat immers op het spel. De reden daarvoor was dus om pro-actief te werk te gaan teneinde een nieuwe herindeling te voorkomen en dus niet lijdzaam af te wachten hoe anderen over jouw lot beslissen.

Immers: de huidige regering heeft het streven om gemeenten met tenminste 100.000 inwoners of meer te vormen.

Interessante inleiding

Op donderdag 21 november hield oud-burgemeester Ronald Bandell van de gemeente Dordrecht een interessante inleiding over dit onderwerp. Hij heeft hiermee ervaring opgedaan in het samenwerkingsverband van de Drechtsteden. Die samenwerking tussen 6 gemeenten startte in 2003 en duurt nog altijd voort. Het voordeel van een dergelijke vergaande samenwerking op bestuurlijk vlak is, dat je daarmee als gemeente zelfstandig kunt blijven, maar wel de bestuurskracht ontwikkelt van een grote gemeente van ver boven de 100.000- grens. Na zijn betoog ging hij met zichtbaar gemak in op alle vragen, die door de raadsleden op hem werden afgevuurd. Na afloop was er veel lof voor zijn optreden. De politieke partijen in de raad moeten nu snel met dit onderwerp verder, want Bandells slotadvies was om niet te lang te wachten om met andere gemeenten in gesprek te gaan. Daarom trof het ons om vorige week in de krant te lezen, dat burgemeester Niederer van Roosendaal soortgelijke gedachten heeft. Hij schijnt al contact te hebben gehad met meerdere kleinere gemeenten waaronder ook onze eigen gemeente. Het is overigens wel zo, dat dergelijke nieuwe ontwikkelingen veel tijd vergen voor ze echt werkelijkheid worden. In ons vastgesteld verkiezingsprogramma staat, dat het CDA er-naar streeft dat Halderberge zelfstandig blijft, maar ook dat wij voorstander blijven van verdergaande gemeentelijke samenwerking. Als je een realistische kijk op de toekomst hebt is dat in onze ogen een voorwaarde om op termijn zelfstandig te kunnen blijven.

Ontwikkelingen elders

In met name Zuid-Holland lopen meerdere processen, die gaan leiden tot verdergaande gemeentelijke samenwerking. Zo zijn het afgelopen jaar de gemeenten op het eiland Goeree-Overflakkee tot één gemeente samengevoegd. Andere voorbeelden zijn:

- o Albrandswaard, Ridderkerk en Barendrecht, waar drie gemeenteraden en colleges blijven bestaan, maar waar het ambtelijk apparaat volledig wordt samengevoegd.

- o Rotterdam en Amsterdam, waar de deelgemeenten komen te vervallen, waardoor een volledige bestuurderslaag verdwijnt.

Deze voorbeelden geven aan, dat er diverse mogelijkheden zijn om tot intensievere samenwerking te komen. Er valt dus wel degelijk wat te kiezen!

Twee kanten

Een aantal partijen is van mening dat samenwerken, leidt tot afhankelijkheid. De regie wordt uit handen gegeven, gemeenteraden verliezen hun invloed. CDA Halderberge is echter van mening, dat deze ontwikkelingen twee kanten heeft. Aan de ene kant vinden wij het belangrijk, dat gemeentelijke politici weten wat er speelt en aanspreekbaar blijven voor de burgers. De inwoners van de afzonderlijke kernen moeten zelf kunnen blijven beslissen wat belangrijk voor hen is. Zij moeten niet het gevoel krijgen dat hun lot wordt bepaald door politici, die niet weten wat er speelt. Een goed instrument daarbij kan een dorpsraad zijn. De laatste jaren zijn goede ervaringen opgedaan met de dorpsraad Samenstichting Stampersgat. Aan de andere kant kunnen we niet voorbijgaan aan het feit, dat complexe zaken als de transities AWBZ, Jeugdzorg en Wet Werk en Bijstand(WWB) per 1 januari 2015 op ons afkomen. Om dit goed te kunnen organiseren is samenwerking in de regio zonder meer een must!

WVS

Een actueel voorbeeld zijn de perikelen rondom de WVS, die momenteel danig in de problemen is gekomen doordat de geldkraan van het Rijk snel wordt dichtgedraaid. Als gemeente Halderberge krijgen we dit niet alleen opgelost. Om de mensen bij de WVS in de toekomst te blijven ondersteunen hebben de West-Brabantse gemeenten elkaar nodig.

Zoals in de aanhef staat: er valt zeker wat te kiezen. Sterker nog: er moet een keuze gemaakt worden! Voor het CDA is herindeling geen optie. Wij zijn voorstander van verdergaande gemeentelijke samenwerking, waarbij wij als gemeenteraad dicht bij de burger blijven staan.

Samen waar moet, zelfstandig waar kan!

Fijne Kerstdagen!

Ad van Tetering
Frank Rockx

Kleine scholen in kleine kernen in West- Brabant zijn van onschatbare waarde.

Magisch getal 100 leerlingen

Basisscholen met minder dan 100 leerlingen moeten de deuren sluiten. Uiterlijk in 2019, terwijl de ondergrens voor scholen in dunbevolkte gebieden nu op 23 leerlingen ligt. Dit adviseerde de Onderwijsraad van het ministerie van Onderwijs in februari 2013. Omdat ten eerste het aantal jongeren terugloopt door ontgroening in dorpen; ten tweede de financiën, bezuinigen i.v.m. de crisis. De Onderwijsraad vindt dat kleine scholen te duur zijn. Hierdoor komt de onderwijskwaliteit in het geding. Staatssecretaris van onderwijs Sander Dekker zegt dat scholen meer moeten samenwerken.

De onderwijswereld in kleine kernen is in rep en roer. Die hebben we benaderd in West-Brabant: een kleine school in een dorp is van onschatbare waarde voor de leefbaarheid in een kleine kern. Geen wonder dat de directeur Openbaar Basis Onderwijs (OBO) het treffend samenvatte: "een dorp zonder basisschool is als een dorp zonder ziel". Wethouders, schoolbestuurders, leerkrachten en niet op de laatste plaats ouders maken zich zorgen over de toekomst van het onderwijs in de kleine kernen met een gemiddelde terugloop van 2% leerlingen ieder jaar de komende tijd.

Quick Scan in West - Brabant

Een *quick scan* is gemaakt bij onderwijsinstellingen in West Brabant. De Borgesiusstichting in Oudenbosch: 18 basis- en 5 peuterscholen met ± 385 personeelsleden en 3800 leerlingen, directeur Johan van den Buijs. Het Openbaar Basis Onderwijs Roosendaal (OBO), 17 scholen ± 3200 leerlingen, directeur Ad Goossens. Brede Scholen Moerdijk (24) in de gemeente Moerdijk, procescoördinator Jos Wielders. Stichting Kinderopvang Oud Gastel (St. KOOG) voor- en naschoolse kinderopvang, directeur Fred Lambregts.

Visie

Allen erkennen dat scholen onder druk staan, met name in kleine kernen. Ze zijn ook unaniem van mening, dat sluiting van kleine scholen de nekslag betekent voor de leefbaarheid in de kernen. Allen vinden dat samenwerken in de brede zin van het woord de sleutel tot succes is in de strijd tot behoud van scholen. Als de ontgroening doorzet, en daar ziet het wel naar uit, worden de huisvestings- en personeelskosten te hoog en liggen de leeftijden in de groepen te ver uit elkaar. Men denkt over 'dependances' in dorpen als onderdeel van een grote school in een andere kern om zodoende de overheidsgelden te garanderen. Daarmee wordt de zelfstandigheid opgeheven en is de dependance onderdeel van een groter geheel. Inmiddels heeft de staatssecretaris het getal 100 leerlingen los moeten laten, omdat er in de Tweede Kamer geen politieke meerderheid voor is. Dit neemt niet weg, dat de dreiging er nog steeds is. Immers, de subsidie voor kleine scholen stopt per 1 januari 2015. De dorpsraad van Weebosch, gemeente Bergeijk, is met 3 andere kernen uit het land naar Den Haag gestapt. Ze hopen zo een pilot te kun-

nen bedingen. De staatssecretaris heeft het nog in be- raad.

Schooltjes in west Brabant

Grote zorgen maakt het OBO zich over de het onderwijs in het dorp Drimmelen. Het huidige aantal van 15 leerlingen is helaas te laag om behoud van de school, met dezelfde kwaliteit, verantwoord te garanderen. "Een dorp zonder school is een dorp zonder ziel" klinkt nu wel erg wrang. De school is toch het verbindende element in een kleine gemeenschap. De Steiger, basisschool in de kleine kern Stampersgat, is dit jaar gegroeid naar 115 leerlingen. Dat is geenszins een garantie voor de toekomst, want het aantal geboorten blijft erg laag (5 per jaar). De uitdrukking klein maar fijn gaat dus niet op voor kleine scholen.

De Brede School Moerdijk (BSM): door samenwerking tussen schoolbesturen en gemeenten is een convenant gesloten met de gemeente Moerdijk. Voor 2011 t/m 2013 was €135.000 geoormerkt voor het platform BSM van 12 scholen. Nu, november 2013 ziet het er naar uit dat dit- zelfde geld voor 12 andere scholen van de 2de fase weer beschikbaar wordt gesteld. Krimp en ontgroening is en blijft een groot probleem, dat niet alle scholen willen in- zien. De komende periode zal Brede School Moerdijk nadrukkelijk samenwerking met meerdere partijen zoals het OBO, Borgesius, De Waarden opzoeken, maar ook woning- bouwverenigingen en dorpsraden zijn welkom als gesprek- partner, aldus Jos Wielders.

Deze visie sluit naadloos aan bij die van wethouder Jan Paantjens van de gemeente Halderberge. Hij ziet op ter- mijn een samenwerking ontstaan tussen bijzonder- en openbaar onderwijs, zoals in Moerdijk. "Dit een reëel toe- komstbeeld", zegt de wethouder.

Onderwijs methode en kinderopvang.

"Het grootste probleem is niet het onderwijs, maar de op- voeding. Sociale cohesie ontbreekt tegenwoordig", stelt Ad Goossens. De directeuren zijn huiverig voor de Steve Job methode van onderwijs. Die *tablets* zijn een hulpmid- del en kunnen geen meester of juf vervangen. Ambachte- lijk werken, zoals schrijven, is essentieel voor het onder- wijs én de vorming van de leerling, nu en in de toekomst. Een reëel gevaar is, dat bij teveel digitaal onderwijs de noodzakelijke sociale contacten van de kinderen verwater- ren, vinden alle partijen.

Ook is er crisis in de kinderopvang. In de eerste helft van dit jaar sloten liefst 48 stichtingen, noodgedwongen de deuren in Nederland. De landelijke teruggang is 25 % , maar in sommige regio's is er 50% vraaguitval.

Stichting Kinder Opvang Oud Gastel (St. KOOG) is in 1972 uit een particulier initiatief geboren. De stichting is altijd zelfstandig gebleven en heeft zich nooit aangesloten bij Kober, de overkoepelende organisatie. De actuele vraag is of het financieel haalbaar is voor kinderopvang om in de MFA te participeren? Terwijl er vroeger 5 volle dagen op- vang was, is het nu zover dat op Stampersgat nog maar 2 dagen gebruik gemaakt wordt van de kinderopvang. De

kosten van huisvesting in de nieuwe MFA zijn haast onbetaalbaar. De oorzaak van vraaguitval is de financiële crisis, die genadeloos toeslaat bij ontslag van ouders en het faillissement in bedrijven.

Op opa en oma worden ingeschakeld. Je ziet steeds meer de ongewenste ontwikkeling van "sleutelkinderen": kinderen van jonge leeftijd alleen thuis laten, omdat de ouders de naschoolse opvang niet langer kunnen betalen.

Hoe nu verder? Directeur Fred Lambregts denkt aan het Belgische onderwijssysteem. Dat is een school, die kinde-

ren en kleuters opvangt vanaf 2 jaar tot 12 jaar. Er gaan stemmen op bij de zuiderburen om dit uit te breiden naar 18 jaar. Maar voor een kleine kern is dat absoluut niet haalbaar.

De strijd voor het kind en de leefbaarheid in kleine kernen is nog lang niet gestreden.

Antoon Koevoets.

Rijnlands denken (II)

Zo'n bijeenkomst zet je toch wel aan het denken en ik heb ook zomaar het gevoel dat ik hier niet zomaar over uitgedacht ben. Natuurlijk gaan er veel dingen niet goed in deze wereld, denk alleen maar aan de recessie. Hetgeen Hein Pieper vertelde, klinkt logisch. De samenleving voorop en niet meer in systemen denken. Minder markt, minder staat, meer samenleving. Dat klinkt fantastisch.

Mijn gedachten gaan verzanden, want vervolgens denk ik dan: hoe gaan we dit regelen dan. Ik ben namelijk opgegroeid met systemen en in mijn werk doe ik ook niet anders als systemen uitdenken en praktisch toepassen. Een bepaald systeem ontwerpen is voor mij iets als een goede balans zoeken tussen de organisatie en de medewerker. Als het met beiden goed gaat, haal je samen meer resultaat. Ook hou ik er van om de grenzen om te zoeken van het systeem. En indien het systeem niet past bij de situatie ga ik de discussie aan. De politiek werkt toch ook zo, kijk naar alle raadsstukken, allemaal bedachten systemen om onze markt, staat en samenleving te reguleren. Ik wil dus meteen op zoek gaan naar een nieuw systeem waardoor de samenleving meer waarde krijgt toebedeeld. Wij zijn toch de maatschappij en wat is er mooier dan vanuit intrinsieke motivatie samen je leefomgeving inrichten.

Vanuit de gedachte van het Rijnlands denken werken systemen niet vanwege het controlerende karakter. Maar hoe gaan we het dan doen? Het lijkt wel alsof de bodem van mijn denken onder mij verdwijnt. Welke pilaren zijn er dan nog?

Tijdens de bijeenkomst werd er stil gestaan bij de 7 deugden, zeven richtingwijzers en de 7 hoofdzonden. Deze werken als een kompas, veroorzaken betekenisverlening, veroorzaken zingeving, creëren verantwoordelijkheid, scheppen ruimte voor de zelflerende en zelforganiserende professionaliteit, vragen om nieuw leiderschap en vragen om andere organisaties. Ook dit klinkt wel weer logisch. Maar gaat iedereen zich dan laten leiden door die principes? Dat klinkt toch als een te ideale wereld en elk individu is uniek en heeft zijn eigen denkbeelden.

Identiteit zou volgens Hein Pieper het nieuwe politieke thema moeten zijn.

Zou dat dan de pilaar zijn vanuit waar we samen verder kunnen.....

Vooralsnog vind ik het een geweldig mooie wereld die geschetst wordt en benauwd het me enorm om niet in systemen te denken. Ik zie dat het controleren via systemen niet werkt. Steeds meer mensen verzetten zich ook tegen

de systemen. Dus ja, voor mijn gevoel kan het anders en zijn we langzaam naar iets nieuws aan het groeien. En ja, dan voorzie ik een gezamenlijke zoektocht naar een nieuwe identiteit. Zelfs het

woord identiteit hebben wij in onze maatschappij gesystematiseerd. Op google-afbeeldingen komen heel veel vingerafdrukken tevoorschijn. Hoezo controle!

Mooie gedachten, het was zeker een inspirerende bijeenkomst. Nog een paar dagen en dan is het kerst en gaan we samen naar 2014. Nieuwe kansen voor ons, kansen om samen dingen te bedenken en in gang te gaan zetten en verder te bouwen aan onze samenleving. Ik wens ons veel wijsheid en daadkracht toe.

Ik wens jullie en jullie naasten een zalige kerst toe en een mooi uiteinde!

Astrid Kleuskens

Waar bemoeien we ons mee!

Namens de gemeenteraad zit ik in de auditcommissie. De auditcommissie kijkt toe op de zogenaamde 'governance' (sturen, toezicht houden, verantwoorden en beheersen) van een gemeente. Hoewel ik met veel van de onderwerpen ook in mijn dagelijks werk te maken heb was er laatst toch eentje waarvan ik nog niet gehoord had. De wet markt en overheid is in werking getreden. Het doel van deze wet is om oneerlijke concurrentie door overheidsorganisaties met marktpartijen te voorkomen en een gelijkwaardig speelveld te creëren. Het speelt sterk in op de vraag waar moeten we als overheid van zijn en wat laten we aan de burgers zelf over. Zo op het eerste gezicht lijkt een eerlijk speelveld, waarbij de overheid zich zo weinig als mogelijk bemoeit met zaken die aan de markt overgelaten kunnen worden. Een logisch uitgangspunt maar we hebben de afgelopen periode toch een aantal thema's gehad waarbij dat eerlijk speelveld creëren in de praktijk toch niet zo gemakkelijk lijkt.

Het laatste onderwerp was bijvoorbeeld de drank -en horecawet en de verordening paracommercie. In deze verordening moest geregeld worden welke vrijheid bijvoorbeeld sportverenigingen krijgen bij het schenken van alcoholische dranken in hun kantines. Het standpunt van de verenigingen en de unanieme raad was dat deze kantinefunctie een cruciaal onderdeel is in het bestaan van een club en dat het wegvallen van deze gelden betekent dat er minder geld is voor het uitvoeren van de activiteiten. Het standpunt van Horeca Nederland laat zich raden. Zij kunnen nooit tegen dezelfde kosten het product aanbieden en zien dit als oneerlijke concurrentie. Nu is het niet zo dat als iemand een drankje kan nemen na het sporten dat dit automatisch ten koste gaat van de horeca maar er zit wel een glijdend vlak waarbij er op een gegeven moment sprake is van oneerlijke concurrentie. In de commissie en de raadsvergadering is daarom door het CDA aangegeven, dat het vaststellen van een kader prima is, maar dat door het aangaan van gesprekken en afspraken excessen en ongewenste situaties voorkomen moeten worden. Gezamenlijke afspraken maken tussen verenigingen en lokale ondernemers heeft wat ons betreft de voorkeur boven alles in een verordening vast te zetten zonder oog voor lokale situaties.

Een ander gebied waar dit vraagstuk sterk speelt zijn de accommodaties. De afgelopen periode is de kaderstelling ten aanzien van ons accommodatiebeleid in de raad geweest. Er was de nodige discussie ontstaan, doordat het

kader accommodatiebeleid uitgaat van maatwerk en daardoor, op een aantal uitgangspunten na, geen vast kader bood waaraan een accommodatie gemeten wordt bij bijvoorbeeld privatisering. In theorie zouden accommodaties zoals sporthallen en dorpshuizen geprivatiseerd kunnen worden. In de praktijk blijkt echter steeds dat dit sterk afhankelijk is van de specifieke situatie waar zich de accommodatie in bevindt en wie de bijvoorbeeld de uitbater is. Wat in de ene kern mogelijk is kan 5 kilometer verderop volledig anders zijn. Het is dus onwenselijk gebleken om een lijn te trekken, zeker als het om zulke belangrijke maatschappelijke functies gaat zoals sportaccommodaties.

Een andere discussie betreft taken die echt aan de markt zijn, maar als ze verdwijnen de leefbaarheid in een kern behoorlijk kunnen benadelen. Denk hierbij maar aan het verdwijnen van de pinautomaten en supermarkten in de kleine kernen. Vaak wordt er dan gekeken naar de gemeente terwijl dit overduidelijk geen taak is van de overheid. Ik denk dan ook niet dat de gemeente hier voor eigen rekening in moet stappen maar ze heeft wel een stimulerende en activerende rol door voorwaardenscheppend te zijn en partijen zoals Bernardus Wonen, scholen, zorgverleners en ondernemers samen te brengen in bijvoorbeeld multifunctionele gebouwen zodat exploitatiekosten lager worden. In dat geval kan de overheid een platform bieden om voor de ondernemers een levensvatbaar alternatief te bieden ze is hierbij faciliterend.

Bij het bepalen van de rol van de gemeente bij ieder afzonderlijk besluit is willekeur het grootste gevaar. De lobby en maatschappelijke druk heeft vaak sterke invloed op het genomen besluit. Het voordeel van de nieuwe wetgeving waarover de raad in 2014 een besluit gaat nemen is, dat we zullen moeten gaan nadenken hoe we als gemeente omgaan met de rol van de gemeente op de markt. Het geeft de mogelijkheid om een kader te scheppen, waarlangs we bepaalde beslissingen kunnen leggen. Daarnaast geeft het helderheid naar buiten toe hoe we met dit soort zaken omgaan. Kanttekening is echter wel, dat uit de hierboven genoemde voorbeelden blijkt dat een standaard maatlat maar zelden gaat werken en dat je uiteindelijk in overleg met de ondernemers naar maatwerkoplossingen moet gaan zoeken.

Roeland van Woerkom

De Engel

Een kerstverhaal van Godfried Bomans

Boven, in het topje van de kerstboom, stond een engel. Hoe zij daar gekomen was, dat kon zij zich met de beste wil niet meer herinneren. Zij had nog een vage heugenis aan een nauwe, donkere ruimte, waaruit zij opeens door een kleine hand in, een zee van licht getild was. Het was een glorieuze geboorte geweest en sinds dat ogenblik was zij altijd gelukkig geweest. Dit alles had eigenlijk nog maar één avond geduurd, maar voor een Kerstengel is dat een eeuwigheid, dat begrijp je wel.

Arme, kleine Kerstengel! Zij wist niet dat het Kerstfeest slechts een enkele avond duurt en dat die al bijna voorbij was. Zij stond, met een blikken knipje aan de boom bevestigd, zachtjes heen en weer te wiegen en keek door haar gazen vleugels naar de lichtjes der kaarsen, die beneden haar brandden.

En opeens, daar doofde een kaars uit. Meerdere volgden. Het werd steeds donkerder om haar heen en ten laatste zag zij niets dan de zwarte nacht. De engel nieste, want de walm der gedoofde kaarsen prikkelde in haar neus. In het begin dacht zij dat het een grapje was, maar toen het donker bleef, kwam zij tot nadenken. "Ik had beter moeten opletten, toen het nog licht was," dacht zij spijtig, "ik heb helemaal niet gekeken. ik herinner mij eigenlijk niets. Absoluut niets. Werd het maar weer licht." En het werd licht. Maar hoe geheel anders was dit licht. Grauw, groezelig en met tegenzin viel het door een groot, vierkant raam, en eer het ten volle ontloken was, kwam er een dienstbode in de kamer; pakte de Kerstboom en smet hem op zolder.

Bom. Daar lag de engel en keek recht in een naad van de planken vloer. Het was er verschrikkelijk koud, en buitengewoon ongezeellig. In het begin dacht de engel weer: "Kom, kom het is maar een grapje," maar toen zij daar drie volle dagen en nachten in de naad van de houten vloer gekeken had, begon zij, zich ernstig ongerust te maken.

En hoe langer zij over het licht van het vierkante raam nacht, hoe duidelijker begreep zij dat dit het mooiste was dat zij ooit gezien had. "Ik zal proberen het je uit te leggen," sprak zij op een maartse dag tegen een muis, die juist voorbijkwam, "door een glazen gat in de hemel viel een verblindend licht bovenop mijn hoofd. Dat is het mooiste wat ik ooit heb meegemaakt. Ik kan je niet zeggen, hoe gelukkig ik eigenlijk was. Maar ik was in die tijd erg onnozel: ik besepte het niet. Nu weet ik het. En nu is het te laat. Maar ik heb tenminste de herinnering."

"Dat is altijd wat," meende de muis, na er een hele tijd over te hebben nagedacht, "goedendag, ik moet verder."

Op een dag kwam de meid op zolder en vond de Kerstengel in een schemerige hoek op de grond liggen. En zij nam haar op en smet haar in het kolenhok. Daar lag zij, tussen twee turven, recht tegenover een somber kijkend stuk antraciet. Een week lang zweeg de engel, want zij vond dit geen gezelschap om tegen te praten.

Doch eindelijk, op een dag in september, kon zij zich niet meer inhouden. "Julie hebben er geen flauwe voorstelling van;" sprak zij, "hoe het licht op zolder is. Het doet bijna pijn aan de ogen, zó stralend is het. Jammer genoeg was ik toen te beperkt om mijn zaligheid ten volle, te begrijpen.

Maar ik heb nu tenminste iets om aan te denken."

"Dat is altijd wat," meende het stuk antraciet, "maar ik vind de verlichting hier ook heel redelijk." De engel, zweeg. Tegen zulk een bekrompen opvatting was het vruchteloos te spreken.

Op zekere ochtend nu speelde het, jongetje, dat in het huis woonde, in het kolenhok. En toer hij de engel zag nam hij haar op en, wierp haar in de vuilnisbak. Het was er aardedonker. De engel vatte haar, nieuwe toestand aanvankelijk als een scherts op, doch toen het drie dagen lang donker bleef, zó pikdonker, dat niemand in de vuilnisbak een hand voor zijn ogen zag, kwam zij tot nadenken. Zij dacht en, zij dacht, en ten laatste kon zij het niet meer houden en riep: "Is hier soms iemand om naar mij te luisteren?"

"Jawel," zei een stuk spiegelglas, "als het niet te flauw is." En de engel vertelde van het verblindende licht in het kolenhok en hoe verrukkelijk het daar geweest was. "Ik was te dom," besloot zij met een zucht, "om het te begrijpen. Maar nu begrijp ik het. Ik zie het helemaal in." Het stuk spiegelglas zweeg, want het had zoveel ijdelheid in zijn leven gezien, dat het wat eenkennig geworden was. Op een donderdag, in de namiddag, toen het al wat schemerig was, kwam de vuilnisman voorbij. Hij sloeg het deksel op en zag de engel liggen. Nu is het altijd prettig een engel te ontmoeten, doch als men vuilnisman is, voelt men zich dubbel verblijd. En hij stak de engel in zijn zak en gaf haar 's avonds aan zijn vrouw. "Alsjeblieft," zei hij, "voor de Kerstboom." En de vrouw van de vuilnisman borg de engel in een kartonnen doos en zette de doos in de kast.

"Hallo," zei de engel, na een tijdje stil te hebben gelegen, "is hier iemand?"

Maar er was niemand in de doos dan het houtwol waarin de engel lag; en houtwol, dat weet je, heeft een zwijgzame aard. En dat was maar heel goed, want, de engel had eigenlijk helemaal niets te vertellen. Want hoe zij ook dacht en peinsde over haar oude vuilnisbak, zij zag er niet meer licht in dan in de kartonnen doos waarin zij nu lag: het was in beide even donker. En toen, eindelijk, toen zij begreep dat het niet zwarter meer kon worden, liet zij het verleden varen en dacht aan de toekomst. En een nieuw gevoel doorstroomde haar, zij gevoelde zich blij en vol verwachting. Alle spijt en alle wrok weken uit haar hart, en zij lag stil en met open ogen te wachten op de kleine hand, die haar omhoog zou heffen uit het duister naar het licht.

En de hand kwam en hief haar omhoog naar het topje van een kerstboom. De Kerstboom was veel kleiner dan die van het vorig jaar en er brandden ook minder lichtjes in. Maar dat zag de engel niet. Met een blikken knipje aan de top bevestigd, wiegde zij zacht heen en weer en keek door haar gazen vleugels naar de fonkelende versierselen van de boom. "Verrukkelijk," dacht zij, "verrukkelijk. Maar laat ik dit keer goed opletten. Dadelijk is het voorbij. En dan wil ik alles gezien en alles geweten hebben." En zij sperde haar ogen wijd open en zij tuurde dwars door de takken naar beneden. En zij zag, de vuilnisman staan, in een nieuw pak gestoken, zijn vrouw, en hun beider kind,

**CDA
HALDERBERGE**

Kees Groen
Voorzitter
Tel:0165-508172

Gied van Lier
Secretaris
tel: 0165-502933

Peter de Jong
Penningmeester
tel. 0165-320506

Astrid Kleuskens
Bestuurslid
Tel:0165-394887

Harry van Mechelen
Bestuurslid
tel. 065-504661

Kees Rommens
Bestuurslid
tel:0165-323840

met een blauwe strik in het haar. En de ogen van het kind keken strak en regelrecht in een klein, open huisje, waarin ook een man, een vrouw en een kind te zien waren, maar véél en véél kleiner, en verder een os, en een ezel, zo groot als, de beestjes in een speelgoeddoos. Opeens schrok de engel. Want daar, aan de nok van het huisje, was een engel bevestigd als zij, met dezelfde gazen vleugels en hetzelfde lint met de handen ophoudend als zij in haar eigen handen hield. En nu voor het eerst kon zij de woorden lezen, die erop stonden: "Glorie aan God en vrede op aarde aan de mensen van goede wil."

En een gevoel, van diep geluk doorstroomde de eenzame engel boven in de boom, die zich zo lang verlaten en verongelijkt had gevoeld. "Ik heb een Boodschap in mijn handen," dacht

ze fier, "nu kan mij niets meer gebeuren. Welke ongelukken mij ook zullen overkomen, ik heb mijn schat bij mij en niemand kan mij die ontnemen."

En er overkwamen haar vele ongelukken. Want in het vierde jaar brak zij af van de boom en kwam in een blokkendoos terecht, en van hier uit belandde zij in de lappenmand. En tenslotte woei zij in de tuin op een hoop dorre bladeren en lag daar stil op haar rug naar de jagende wolken te kijken. En zij voelde, hoe zij langzaam en pijnloos verteerde, dag na dag; maar zij hield het lint stevig vast en, er was geen bitterheid in haar. Want zij wist dat zij een wezen was; bestemd om dood te gaan, doch uitverkoren om de Goede Boodschap tot het einde te bewaren.

C**D****A**

CDA HALDERBERGE

Hierbij nodigen wij u en uw partner uit tot het bijwonen van onze Nieuwjaarsreceptie, welke zal worden gehouden op:

Vrijdag 3 januari 2014 in Pilaar onder de Basiliek, Pastoor Hellemonsstraat 2a te Oudenbosch. Vanaf 20.00 uur.

Wij wensen U en uw gezin prettige feestdagen en hopen u en uw partner op 3 januari a.s. te mogen begroeten